

Görünmezlik O İçten Çağırış Ve Son Poz

— çitlembik · 06 Aralık 2025

5)

Görünmezlik - O İçten Çağırış Ve Son Poz

4 Aralık 2025

H. Çiğdem Deniz

“Çiğdem... sahne seni seviyor.”

Kapanış için herkesi sahneye davet ettikten sonra, bir alkış yükseldi...
Ve ne garip, o alkışın içinde kendimi bir anda boşlukta buldum.
Sanki görevimi yapmış, işimi tamamlamış, sahnenin tozu bile üzerimden silkelenmişti.

Kalabalığın arasına karıştım.
Ama öyle bir karışmak değil bu...
Hani insan görünür görünmez arası bir hâle bürünür ya
— işte öyle.
Ne tam içindeydim topluluğun,
ne de dışında.

“Sunucunun işi bitti, artık kenara çekilsin,” der gibi bir rüzgâr esti üstümden.
İçimde ince bir değersizlik duygusu, sessizce yerini aldı.

Tam o sırada...
Kalabalığın içinden Nilgül hocamın sesi duyuldu:

“Gel Çiğdem, gel...”

O çağırış...
Sanki karanlık bir odanın kapısı aralanmış da ışık süzölmüş gibi geldi içime.

Ve sonra...
Hiç beklemediğim anda Sayın Valim tebessümle bana döndü:

“Sunuculuk çok zor değil mi?”
dedi, objektife bakmadan hemen önce.

İşte o an...
O sözün içinde saklı bir takdir, bir görülme, bir el uzatış vardı.
Benim bütün hislerim, bütün o içimdeki çalkantı
o son pozda kaldı.

Gülümsememde hem kırgınlığım vardı
hem gururum...
Hem yorulmuşluğum
hem de “iyi ki yaptım” diyen o ince ışık.

Ve ben düşündüm:
Bazen insan sahnenin en parlak yerinde bile kendini görünmez hissedebilir.
Ama bir tek cümle, bir tek bakış, o görünmezliği yeniden ışığa çevirebilir.

Bazen düşünüyorum...

Devam edecek